

Můj první „Železný muž“

Začíná svítat, je 22. 6. 2013 a venku burácí jeden hrom za druhým a k tomu samozřejmě vydatný déšť.... Tak takhle začíná můj velký den D, na který myslím již 30 let, kdy jsem z mladické nerozvážnosti ze dne na den a bez absolutně žádné přípravy udělala „Hliněného muže“ (1,2 km plavání, 64 km na kole, 14 km běh - jenže tenkrát jsem těch 14 km pouze šla, o běhu jsem neměla ani páru) ☺. Tak tedy dnes po 30 letech si plním svůj velký sen na Moravianu v Otrokovicích. Hlavou mi bleskne..., snad ta bouřka do začátku závodu přejde... a snažím se ještě na chvilku usnout. Samozřejmě, že to nejde a opět v duchu probírám, zda mám všechno potřebné připraveno, co budu dělat, když píchnu duši... no nic, prostě ukončím závod... rychle plaším myšlenky, tohle se prostě nesmí stát a také se to nestane ☺.

Je půl šesté, pomalu přestává pršet a jasní se obloha, aby opět mohlo začít pálit slunce ☺. Přicházím k depu, kde nastává důkladná kontrola brzd kol a kontroluje se upínání přilby. Jsem překvapena, neboť mne 3x vrací zpět, abych si pořádně dotáhla upínání na přilbě, až konečně mám popruhy zařízlé pod krkem a to se zdá v pořádku. Procházím slavnostně do depa, ale ouha, nastává další problém. Mé trekové kolo (jediné v depu!!) má tak široké gumy, že ho nemohu zaparkovat do stojanu, určeného pro silniční kola, a tak ho musím



opřít o stojan z boku. Bohužel se kolo okamžitě v nestřežené chvíli kácí a jasně, že přímo na mou přilbu, která tento nápor nevydržela a s hlasitým křupnutím pukla. Co teď, no tak jsem asi rovnou skončila, ještě dříve než jsem začala? To tedy budu asi diskvalifikovaná...☺. Zmateně jsem přemýšlela, co s tím a najednou mne napadlo polepit strany přilby samolepkami startovního čísla, které jsme měli ve startovním balíčku. Při troše štěstí, by si toho nemusela kontrola při výjezdu z depa všimnout ☺.



A teď rychle do plavek, za chvíli je start, neopren je zakázaný, neboť voda je téměř 27 stupňů teplá. Postavím se dozadu, aby mne „nepřeválcovali“ rychlí kraulaři, protože můj styl „prsa“ je sice pomalejší, ale zaručený, že takovou vzdálenost v limitu (2 hod. 40 minut) uplavu bez větší námahy. Voda je parádně teplá, plave se celkem pohodově, je mi fajn... Tak tedy tohle je ten můj vysněný „Železnák“, doma mi fandí hodně lidí, myslím na ně a to mi dodává sílu ☺. Najednou mám za sebou 3 kola a dokonce jsem to zvládla za 1 hod. 54 minut, to jsem ani nečekala, mám velkou radost, která ze mne čiší, když probíhám do depa se převléknout do cyklistického oblečení, neboť z mikrofonu pořadatel hlásí.... *„právě běží s úsměvem na tváři zkušená kladenská závodnice, která ukončila svou plaveckou část“*.

☺ V depu mi to trvalo podstatně déle, než jsem chtěla, ale měla jsem pocit, že se musím pořádně najíst a napít a ještě ukousnout kus rohlíku se šunkou a sýrem a zase pořádně zapít.

No konečně zapínám přilbu a honem upaluji s kolem na start, rychle nasedám a pořádně šlápnu do pedálů. Trať je celkem rychlá, pouze jeden „výživný“ kopec z obou stran, první kolo se mi zdá parádně rychlé. Bohužel při druhém kole se přidává silný vítr, který z rychlosti něco ubral. Ale stále ještě je to v mé normě, ujet 180 km v čase 9 hodin, mám stále rezervu ☺.



Ve třetím kole se mi i dokonce podařilo převzít za jízdy od obsluhy na občerstvovacích stanicích iontový nápoj a banán i párek v rohlíku ☺. Konečně jsem ve čtvrtém kole a na trase potkávám již běžící silně unavené a dost se potácející maratonce, kteří ve vedru sbírají zbytky sil k dokončení triatlonu. Abych pravdu řekla, ani se mi sesedat z kola nechtělo, neuměla jsem si představit, že bych se měla také

rozběhnout, natož uběhnout celých 42 km. Raději jsem na to ještě chvíli ani nemyslela. A už přijíždím do depa za 8 hodin a pár minut za mohutného potlesku a se slovy komentátora ...

“právě přijíždí Hanka Breburdová, která na svém trekovém kole ujela celých 180 km, zatleskejme jí ...“ ☺ ☺ A mohutný aplaus opět zazněl ☺ :-).

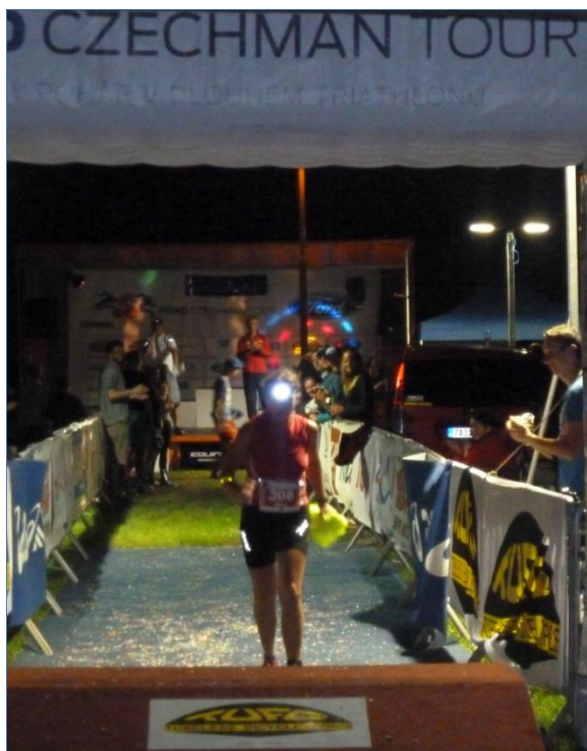


A teď rychle sundat cyklistické boty, obout se do osvědčených maratonek, rychle ještě něco malého zakousnout, pořádně se napít a vyrážím... Na občerstvovačce mne uvítají zmrzlinou, kterou rozhodně nepohrdnu, dále zapíjím nealko pivem a colou a беру meloun na cestu, tak tedy se zkusím rozběhnout, snad to trošku půjde a nebude to moc bolet ☺ Ale co to, normálně se rozbíhám, jako bych vůbec předtím na kole nejela 180 km. A běžím svižně celé kolo 10 km a usmívám se na okolní běžce, cítím

se bezvadně. Dokonce slyším za sebou mohutné skandování „Kladno, Kladno“, proti mně běží běžec a také se usmívá... “ *je vidět unhošťská škola*“, říká. Mám radost, vypadá to, že to patrně dokončím, ale raději ještě zase tak nejásám, ještě nejsem v cíli ☺. Ve druhém kole mi to stále ještě slušně frčí, dobíhám půlmaraton v čase 2 hod. 10 minut a opět do sebe láduji zmrzlinu, toust, no prostě co mi nabídnou, беру všechno a zapíjím celou kombinací - nealko pivo, cola, iont a navrch meloun... a

hurá do třetího kola. To už na trati nebylo tolik běžců a také už mi to tak neubíhalo, ale nic mne nebolelo, hlad ani žízeň jsem neměla, takže vlastně pohoda ☺. Druhou půlku třetího kola už jsem prokládala chůzí, protože byla pohodlnější než pomalý běh. No a najednou jsem se ocitla na prahu čtvrtého kola a pomalu se začínalo stmívat. Rozsvítla jsem si čelovku a vyrazila směle do posledních 10 km. Myslela jsem, že už jen půjdu, ale začali štípat pořádně komáři, takže jsem se raději rozeběhla a do cíle už doběhla bez zastavení. A v cíli mi to teprve došlo...holka Ty jsi to dala ☺ ☺ ☺!!! Kolem se ozýval mohutný aplaus a já slyšela své jméno a neubránila se dojetí ☺. Tak po 30 letech sis splnila ten svůj sen a dala sis první triatlon a hned ten železný! A ještě hodinka z celkového limitu 17 hodin zbyla ☺. Kde se to v Tobě bere, ani nevím, ale je to tam ☺ ☺ ☺. H.B.





TRI-MAX SPORT TEAM
uděluje titul

ŽELEZNÝ MUŽ

Hana Breburdova'
Jméno

16 : 04 : 18,9
Dosažený čas

22. 6. 2013
Datum

Po
Ředitel závodu